

EPILÓGUS

A minden szempontból csodálatosan szép gyermekkorom után kénytelen-kelletlen a háború borzalmai hagytak visszafordíthatatlan nyomot ifjú életemben. A szülői ház másik pályára szánt, ám a sorsnak nem volt nehéz dolga, amikor a repüléshez terelt.

Több mint 50 évig művelhettem azt a hivatást, ami betöltötte, teljessé tette az életemet, még ha az adott politikai érával és annak hasznosítoival nem igazán akartam (és tudtam) harmonikusan együtt élni. A munka, a tehetség, a szorgalom, a megismerés és tudás, a teljesítmény, a fejlődés és – kár lenne tagadnom – a siker számomra mindig célt, egyben mámoros örömet jelentett. Példamutató, legendás hősökkel dolgozhattam együtt, nekik is köszönhettem, hogy mindig büszke voltam magyarságunkra. A magyar repülés féktelen szeretete vezetett, s hogy a helyes utat jártam, az utánam következő generációk fényesen tanúsítják, hiszen a világon mindenütt elismertek, keresettek a magyar pilóták.

Megértő, együttgondolkodó társam a feleségem. Az olykor súlyos megpróbáltatásokat sem mellőző közös életünk során benne szerető társra és stabil támaszra találtam, minden tisztelem az Övé. Büszkén figyelem fiam, unokáim küzdelmét a világ bajaival.

A természet és ezen belül a vadászat szeretete és tisztelete a szülői ház csodálatos ajándéka. Teljessé tette életem szabad óráit, perceit, formálta és ápolta testemet-lelkemet, felejthetetlen élményekkel gazdagított.

*

A Sors ezeket rendelte nekem, ám az sem áll messze az igazágtól, hogy ezeket rendeltem Tőle. Konok jellemem nem könnyítette a dolgát, de a legtöbbször segítségére voltam, amihez időnként társul szegődött néhány igaz ember és a szerencsecsillagom. Göröngyös utat jártam, de magam választottam – meggyőződésem és hitem szerint szép és igaz volt. Tiszta szívvel vállalom a vétkeimért rám rótt penitenciát.

